

Sygn. akt I KK 322/22

## POSTANOWIENIE

Dnia 6 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Zbigniew Puskarski

w sprawie **W. P.**

skazanego za czyn z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 6 października 2022 r.,

wniosku obrońcy skazanego

o wstrzymanie wykonania prawomocnego orzeczenia

na podstawie art. 532 § 1 k.p.k.

### **p o s t a n o w i ł:**

**wstrzymać wykonanie wobec W. P. wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt IV Ka 1632/21, utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 29 września 2021 r., sygn. akt II K 86/21.**

### UZASADNIENIE

W kasacji wywiezionej w sprawie W. P. obrońca tego skazanego, powołując się na przepis art. 532 § 1 k.p.k., wniósł o „wstrzymanie wykonania wyroku Sądu Rejonowego w Strzelinie z dnia 28 września 2021 r., sygn. akt II K 86/21 utrzymanego w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 22 marca 2022 r., sygn. akt IV Ka 1632/21 w zakresie punktów II, V, VI i VII sentencji orzeczenia”.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie, niezależnie od faktu, że został uzasadniony w sposób nader zdawkowy, sprowadzający się do wyrażenia przez skarżącego przekonania o zasadności zarzutów kasacji oraz że „istnieją istotne podstawy do uniewinnienia oskarżonego”. Sąd Najwyższy niejednokrotnie wyrażał pogląd, że wstrzymanie wykonania orzeczenia zaskarżonego kasacją powinno nastąpić w przypadku, gdy wstępny ogląd sprawy prowadzi do wniosku, że uwzględnienie skargi jest w znacznym stopniu prawdopodobne, a wykonywanie prawomocnego orzeczenia może prowadzić do pokrzywdzenia skazanego, powodując dla niego poważną i nieodwracalną dolegliwość (zob. np. postanowienia: z dnia 31 lipca 2019 r., IV KK 259/19; z dnia 19 października 2020 r., III KK 328/20; z dnia 16 lutego 2021 r., III KK 424/20).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy, należy stwierdzić – niezależnie od poglądu prokuratora o oczywistej bezzasadności kasacji – że prawdopodobieństwo uwzględnienia tej skargi, zwłaszcza w zakresie rażącego naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., jawi się jako wysokie. Wynika to z faktu, że niektóre kwestie rzutujące na odpowiedzialność Wojciecha Pietrzaka za występki z art. 177 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k., w szczególności odnoszące się do przyczynienia się pokrzywdzonego do zaistnienia zdarzenia, rzeczowo podniesione przez obrońcę w apelacji, pozostały poza polem widzenia Sądu odwoławczego, chociaż konieczne było staranne ich rozważenie, właśnie przy uwzględnieniu poprzedzającego zdarzenie zachowania się pokrzywdzonego, do czego nawiązano również w treści zarzutu mówiącego o obrazie prawa materialnego. W takim razie, nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia, trzeba uznać, że zwłaszcza podniesiony w kasacji zarzut rażącego, mogącego mieć istotny wpływ na treść wyroku, naruszenia art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k., wydaje się nie być pozbawiony racji.

Z tych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

[as]